

som foreslaar, at Klædetolden skal nedfattes; thi naar Tolden paa Klæde nedfattes, og tillige Tolden paa Klædningsstykker beregnes efter Tolden paa Klæde i Forhold dertil, vil denne Nedfattelse af Tolden paa Klæde medføre en yderligere Nedfattelse af Tolden paa Klædningsstykker, hvilket ikke kan være Udvalgets Hensigt og vel heller ikke Thingets. Med Hensyn til Forslagene under Nr. 25 og 26 skal jeg fremhæve, at de ere stilledes af et Mindretal ligesom Forslaget under Nr. 27. — Forslaget under Nr. 28 maa nærmest betragtes som en Redaktionsændring. Jeg tror nemlig, at det Udtryk, man har brugt: „grove Udsorter“ kan give Anledning til Tvivl, og Udvalget foreslaar det derfor ændret til „Uld“. — Forslaget under Nr. 29 er ogsaa af ringere Betydning. Det gaar ud paa, at der i Positionen 91 efter „Klædelister“ skal indfattes „Sløpofetøier“. Det er en Art af grovere Uldvarer, som, naar de ikke opføres under denne Position, ville komme til at svare en højere Told, nemlig 32 p., hvilken de efter deres Beskaffenhed ikke kunne bære. — Under Nr. 30 har et Flertal stillet et Forslag om, at Tolden paa de groveste Uldvarer skal nedfattes fra 12 p. til 10 p. Det havde været ønsket af Flertallet her at gaa videre i Nedfattelse, men da Tolden paa farvet Uldgarn er 8 p., har man ikke ment at kunne nedfatte Tolden paa Fabrikatet til samme Beløb som Tolden paa Raaproduktet og har derfor ikke ment at kunne gaa længere ned end til 10 p. Det er imidlertid en temmelig høj Told i Forhold til Verdien af den paagældende Vare. — De to næste Forslag angaa Tolden paa Klæde og andre Uldvarer. Denne Artikel er en af dem, der indbringer det allerstørste Beløb i Indførselstold, og der er en meget stærk Stigning deri. I 1866—67 indbragte den 540,000 Rd., og 1871—72 indbragte den et Beløb af 750,000 Rd. Der er altsaa en Stigning af over en Trediedel i Løbet af disse 6 Aar, og næst efter Sukker, er der ingen Artikel, som indbringer et saa betydeligt Beløb. Tolden er for Dieblikket 32 p.; den var det samme før 1863, thi der fandt ikke nogen Nedfattelse Sted i 1863, og nu har Regjeringen ikke foreslaaet nogen Nedfattelse. Det er en meget paafaldende Afvigelse fra den Regel, som ellers bliver fulgt overalt, at foretage Nedfattelse for saadanne Artikler, hvis Produktion i Landet i det Hele er beskryttet. Denne Artikel har for det Første en meget betydelig Beskryttelse, og for det Andet medfører den Told, som er paa Klæde, en ikke ringe Ubilighed, fordi Tolden beregnes efter Vægt; de simple Klædevarer ere nemlig be-

tydelig tungere pr. Men i Forhold til deres Verdi, end de finere. Derfor er der ikke nogen Artikel, hvor der er saa stærk en Opfordring, som ved denne Artikel, til at paalægge Verditold; thi ikke alene er det Tilfældet, som ved saa mange andre Artikler, at man kommer til at ramme de simple og de fine Varer lige stærkt, naar man beregner Tolden efter Vægt, men her kommer man ovenikjøbet til at ramme de simple Varer endnu håardere end de finere. Et æret Mindretal har som Følge deraf stillet Forslag om, at der skulde lægges en lav Verditold paa Positionen 92. Jeg har desværre ikke været istand til at følge det ærede Mindretal heri, uagtet jeg maa erkjende Principrigtigheden deraf, og Udvalgets Flertal har heller ikke kunnet gjøre det. Jeg skal dog overlade til det ærede Mindretal nærmere at begrunde sit Forslag, før jeg kommer ind paa Spørgsmaalet om Verdien. Imidlertid har en Del Medlemmer af Udvalget tilligemed det nævnte Mindretal, hvorved de tilsammen ere blevene et Flertal, foreslaaet en Nedfattelse af Tolden paa Klæde fra 32 p. til 20 p. Det er en Nedfattelse, som staar i Forhold til den for andre lignende Artikler, f. Ex. Bomuldsvarer fra 24 p. til 16 p. og Porcellensartikler fra 16 til 10 p. og saa fremdeles. Det er en lenkelig Nedfattelse, som svarer til den almindelige Regel, der er fulgt i Loven, og det er Flertallets Overbevisning, at desom saadanne Nedfattelser blive vedtagne, vil der finde en temmelig betydelig forøget Indførsel Sted af Klædevarer, navnlig af de grove Artikler og Mellemartiklerne, hvor hvilke den nuværende Told tilbøds endog saa virker som et Indførselsforbud, og i al Fald virker meget hæmmende. — Under Nr. 33 og 34 har et æret Mindretal stillet Ændringsforslag angaaende Siltevarer, til hvilke Forslag jeg ikke har kunnet slutte mig, og som Flertallet heller ikke har kunnet tiltræde, eftersom Flertallet mener, at Silketolden allerede er saa høj, som den paa nogen Maade kan taale at være. Jeg skal i Øvrigt overlade til Mindretallet nærmere at begrunde disse Forslag, forinden jeg nærmere udtaler mig derom. Endelig har Flertallet under denne Artikel stillet Forslag om, at Kreditoplaget skulde udstrækkes videre for Manufakturvarer, end Lovforslaget gjør. Lovforslaget har i det Hele med en enkelt Undtagelse, som jeg ikke skal opholde mig ved, fulgt den Regel, at Kreditoplæg for Manufakturvarer indskrænkes til Menvarer, og derved er en meget stor Mængde Artikler blevet udelukket deraf, som vistnok uden Vanskelighed og uden Skade kunde nyde godt af